

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa I. T.
przeciwko G. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 listopada 2015 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oraz uzasadnienie wniosku. Uzasadnienie to nie może poprzestawać na odwołaniu się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, a tak czyni powódka na s. 3 4 skargi, lecz powinno obejmować wyodrębnioną argumentację jurydyczną, przekonującą, że powołana przez skarżącą przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w sprawie zachodzi. W wypadku, gdy skarżąca twierdzi, że jej skarga jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05,

OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna powódki nie przedstawia na s. 3 - 4 tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle tego uzasadnienia jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach - wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżąca nie przekonała zatem o spełnieniu wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).